

VIENKĀRŠI

Refor- mas būs

MĒS GRIBAM, KO JŪS VARAT ZINĀT!
Patiesš gadījums

TĀ REIZ BIJA

Antons bija vispārīgākais Padomju-zenes dzerājs, kurš spēja nodzerties līdz pat zūlājiem viršiem. Savu pusgad-simtu garājo muza viņam nācas noprovēt visu – gan tos dzerājus, kurus varēja nopirkt alkohola parlotuves, gan tos – kurus parfimerijas vai suimniecības preces. Ka pats Antons reiz kartēja skurbiļi izietas. „Es dzeru visu, kas klonks”. Lai arī sabiedrība centās viņu izurēt, stūot uz Olaines „rehabilitācijas centru” – viss velti. Nelabojamam alkoholiķim voreja līdzet tikai zarks.

Ka visi cilvēki arī Antons savu neēto muziņu griebeja nodzīvot tā, lai būtu, ko vecundienas atcerēties, bet ne uz ka-diem spilgtākām darbēm ka „ie-mo-sam” vecais dzerājs nebija spējis. Arī ar sieviciem viņam neveicas. Kura normali sieva gan to var izturēt, ka pat gulta viņam mūlaka par visu ir pudele, un kura no mājas stēpj ārā visu, ko var pūrdot.

Antona darba gramatīna bija parver-tusies par veseli romānu, kurš noslēdzas ar teikumu: „Pieņemts darba par kurinātāju katlu direkcija...”. Kurināt vājādejā pilsētas vienīgo pīri un tikai divas reizes nedēļa. Brīvo laiku Antons izmantoja savam iemlotajam hobijam: tatād dzersanai. Vienīgās istie sveiki Antonam bija algas dienas. Kaut tie kockietie rubliši sanāca mazliet pati simtiem, tomēr šis naudas pietika, lai „skruvītes” varetu iegādāties solīda daudzuma.

Arī šoreiz pēc pusdienu šanēm sūri pēlmo naudu, Antons sapirkas labi daudz „nskartaiga”. Drīz uzradas parīs brālu (ieks pudeles) un visi devas uz Antonu kurinātavas apartamentiem „smaržoties”.

Kad roka vairs neklausīja un pudelei pie lupam tā isti nevarēja piedabūt, tad Antons zināja – nu ir „mers” un jāiet mājās. Aiz kurtuves stūru siramī atva-dīties no „brāliem”. Antons saka planet savu māju virzienu. Skersot visu pilsētu algas dienas vakara nebija nekāds vieglais uzdevums, tādēļ parcinā vecais kurīkis piesēdas uz solīna atvilkt elpu.

Sataustījis kabata vel parīs traucinus smaržojosās dziras, Antons „uz ceta kaju” „iesmaržojas” vel. Bet, ka velāk izrādījās – tas nebija prātīgi darīs, jo a pudelīte kļuva par kritisko. Ta pienāca viena no tam retajam reizēm, kad pieredzejusais dzerājs atslēdzas, nenokļuvis līdz savai apmetnei.

Talak viss norisinājās ka filma. Piebrauca mīlicijas „berta”, no kuras izleca divi viri formas terpos. Tie izraustīja guloso kermenī, un, nemanījusī nekādas dzīvības pazīmes, nosprieda, ka vecais „atdevis galus” un aizveda Antonu pa taisno uz morgu. Arī arsts, kurš izmekleja guloso kurīka kermenī, bija pietiekamā dzereuma pakape, lai neko prātīgāku pateikt nevarētu...

Gulsošais pamodās āgri no rīta. Uzstīs pa kabatām, Antons atklāja, ka no vakardienas uzdzives tomēr vel kaut kas ir palicis parī. Kad pēc „salapi-sanas” atmgļojos acu skatiens, Antons aptēta muti un ilgi neizpratne raudzījās apkārt. Šis izbūlis bija saprotams, jo pietiekami garājo muza veejam viram načies gulēt visur, tikai ne morga. Kad pirmāis satraukums pārgāja, Antons sāka analizēt situāciju, un, kamer domāju, ko darīt, tikmēr iztukšoju vel atlikušos reibinošās dziras krājumus. Tagad viņš bija „sava aca”. Atskārtis, ka šāda situācija diezīn vai dzīve kādreiz vel gadīsies. Antons nolema iznest kadu joku.

Ar apskauzamu veikību vecais skel-mis piegrūda vienīgu no galdiem pie loga un nolika uz tā divus tukšos odekolona flakonīnus. Smeķēja krestus un sase-dināju ap galdu visus trīs nelaiķus, kuri se bija atvēsi vel pirms viņa. Sataustījis kabata tobrūzītu karsu komplektu, sasprauda „kolēģiem” rokas kartis dozas izmetēja pa galdu, bet pats, klusi pie sevis kikinādams un spūrdams, izhda pa logu un pazuda pilsētas virzienā.

Morga par liku mazgātāju stradāja Mildas tante – gadus sesdesmit veeā sieva. No rīta atnākusi uz darbu, viņa atrada priekšniecības norīkojumu – „Naktī ievests svaigis klient...” Pāne-mūsi visu nepieciešamo un, ka parasti, ieravusi glazīti spirta – dūsi. Mildas tante nevainīgu sejas izteiksmi devas uz liku istabu. Atverusi durvis un iesēgusi gaismu, viņa ieraudzīja, ka pie galda, uz kura stav divas iztukšotas odekolona pudeles, trīs vel vakar sastingušie nelaiķi tagad omulīgi spēle kartis. Mildas tantes mute atveras nēdabiska lieluma un aizveras tikai tad, kad veeā sieva atzīra no gībana.

Beī Antons tas pasās dienas rīta, jautra prata budams, pakļuva zem autobusa riteniem un dzīz vien atgrīzās pie saviem „karsu spēlmaņiem”.

J. Brivins

PAR KO (NE)SMEJAS PADOMJU DARBINIEKI

- ♦ *Materiāli nav novesti.*
- ♦ *Jautājums stādās.*
- ♦ *Autobuss pilsētā klibo.*
- ♦ *Vajag spiest uz visām knopēm republikā.*
- ♦ *Biedrs ministra kungs.*
- ♦ *Vecais aparāts stīvi darbojas pret padomi.*
- ♦ *Jūs klapēsiet pie pašvaldības durvim.*
- ♦ *Jautājums vienreiz aizies līdz augsai.*
- ♦ *Sajā sanāksmē mēs iziesim cauri visiem.*
- ♦ *Uz semināru ir jānozīmē kāds ciits.*
- ♦ *Izpildkomiteja apaug ar aparātu.*
- ♦ *Kreklus un bikses jāmeklē pa horizontāli.*
- ♦ *Civilās aizsardzības plāni ir pupu mizas uz papīra.*
- ♦ *Ienākuma nodoklis ir kakis, ko stalpīt.*
- ♦ *Mēs esam raustīti un taustīti pa visām sanāksmēm.*
- ♦ *Katrs pagasts sagatavos savu apakšu kārtībā.*

Padomju darbinieku tikšanās reizēs dzirdētās „prātulas” fikšējusi Regīna Tamane

Limbazi komunālo uzņēmumu kombināta pakļautībā darbojas pilsētas apbedīšanas dienests. Tā nu vēsturiski ir izveidojies, ka arī šai organizācijai uzlikts tā saucamais vienotais valsts pasūtījuma plāns, kuru jau treso gadu apbedīšanas birojs (tā to sauc tautā) neizpilda. Lai šo loti nepieciešamo tautsaimniecības nozari padarītu rentablu un pat augsti ienesīgu, vietēja pašvaldība pēc darbalauzu vēlēšanās atļāvisi reor-ganizēt KUK apbedīšanas dienestu.

Pavisam tuva nākotnē tiks izveidota akciju sabiedrība, kuras 51 procentu akciju paturēs vietēja pašvaldība un KUK, bet pārējos procentus savā starpā sadalīs vissvienības pakļautības uzņēmums „LATBIĢKROBSNAB”, vietējais katafalku parka kooperatīvs „ZLAKT” un amerikāņu liešu izpildītāju asociācija „GENTLE DESTROYER”. Italu rakšanas darbu firmāi ar angļu nosaukumu „CARRION” atteikts lūgums uzņemt akciju sabiedrība. (Iespējams, ka vietēja vara baidās no turienes mafijas garajam rokam – aut.)

Jaundibnāto akciju sabiedrību no-lemts nosaukt par „Zelta atslēdzīnu”. Vārds „atslēga” seī būtu jautzver: ka simbols, kura ietilpst vairākas jēgas: atslēgšana, aizslēgšana, pieslēgšana, ieslēgšana... Cilvēki ar bagātu fantāziju, cerāms, izpratts pareizi so jedzienu turību, īpaši tad, ja lasīs šīs informācijas turpinājumu.

Akciju sabiedrība „ZA” veidosies uz jau esošās razosanas bāzes. Pilngā „ZA” parzina tiks nodota vietējas kapsētas kapliena un arī objekti, kas atrodas turpat blakus muzības kalinīnam. Tie ir: vietēja sauluve (dazadu pasakumu veikšanai), laikraksta redakcija (slūdi-nājumu, līdzjutību un citas aktuālas informācijas publicēšanai), tipogrāfija (beru karsu un citu iespieddarbu veikšanai), ka arī tuvmai veikālis. Ir nolēmts heidzot šīs veikālam atdot jau sen tauta iesakņojosnos nosaukumu „Mironkrogs” un parprofilēt to par dažadu sanāksmju un mīclastu rīkošanas vietu. Arī tagadējais taksonerītu parks, kura pasparne līdz stī darbojas jau minētais kooperatīvs, tiks pilngi atdots šīs objektīvi radusās katafalku aprupes organizācijas „ZLAKT” parzina.

Pasnāvnieku biedrība „Mirstošais erglis” izteikusi aizdomas, ka „ZA” saviem pakalpojumiem uzlikstot komere-cenas. Nu ko – ka teiktu Mihails Sergejevičs – „vajag atbildēt taisni” – cenās bus augstas. Bet, cīentjāmie pasnāvnieki, nemiet veeā, ka „ZA” serviss bus izcili augstas klāses. Par to liecināt kaut vai tas, ka asociācija „GENTLE DESTROYER” apņēmusies sagādāt divas elektriskas sezamieries (pirmkart – pašvaldības vajadzībam), ka arī atjaunot un modernizēt nolaišto pilsētas saulvī.

Ka teica akciju sabiedrības „ZA” viceprezidents Mergla kungs – neska-toties uz arzemnieku līdzdalību mēs strādāsim jums, tēvzemnieki (zjomas – aut.)

Piebūdisu, ka „ZA” sāks dārboties ar 1. aprīli un labdarības nolūkos (neslēpsim un arī reklamās dēl – aut.) veselu gadu ārpus kartas un bez maksas apkalpos koncentrācijas nometnes „Saulīte” biedrus – biedrus.

P. Dējons

VĪRS UN KALNS

*Kalnām pāri pretī pānē
Un atkal sieva mājās nenāk
Bet tomēr glāzi sīvā ietiecī.*

*Ak dies', kam vajadzīgi
Ir šie vārdi?*

*Un sarkanā barona skalīe stāstī?
Kāpēc stari tavi nolaiستی?*

*Pā lielām staigā meitenes aizlaistās,
Un kaimiņienes iesnas ielaistās*

*Aiz mājās stūra sievas piekautās
Tām līdzās stāvēj' meičas piesmetās,
Un mūsu sirdīs izkļiegtās.*

*Ak, sāpes stūrās!
Jūs esat tās – nevainīgas?*

DIVI MONOLOGI

1.

*Es biju māmīnai
Viena pati meitīņa.
Kļīstu ap ezeru tumso.
Plīvo vējā kosā kļieitņa,
sārtā.*

*Pavadīju kļieitņu pēdējā gaitā.
Krievi nenāk,
Bet pasi jau tie viens otru maitā.*

2.

*Trīs cīelavīnas pa plavu staigā
Kļāu, tur atkal kāds jau kļāigā
Nē, tur viens plīks pa plavu staigā
Un novākāres vārdus sauc,
Vai varbūt – palīgā?
Skrienu turp...
– Ko, tu esi galīgā!?*

*Viens saucējs tukšnesī
reiz sauca „palīgā”
Un kļiedza balsī grieziģā.
Bet si gazele,
Ezermalā tramīgā...
Es domāju, tas bija sapīgāk.*

Chronika

Par daudzsievību cietumā neliek – pie sadu sēcinājuma nonācis lielais vāirums latviešu precēto viru. Sociologi aprēķinājusi, ka vidusmēra latvietim ir vismaz divas sievas, bieži vien tas pastāv parāleī. Medz teikt: „Ja likumu neviens nepārkāpj, tad tas ir novecojis”. Tātad civillīkums, kas aizlēdz daudz-sievību, joprojām pie mums ir aktuāls. Lai gan – nevar noliegt arī šīs parādības pozitīvas īezīmes. Pilsētas, kuras sie-viešu skaits pārsniedz vīriešu skaitu (piemēram, Valmierā), sādā veidā var tikt atrisināta vientuļo sieviešu problēma.

Iznāk, kad jau iznāk.

ČAV!

Blēžu partijas
CEKAS
un Vidzemes
centrālā
baumu BIROJA
kopējais ORGĀNS

Visu zemju proletārieši, atvainojieties!

Dzīves īstenība – tuvplānā

A, B, C Dēkas jeb precētie, mīliet uzmanīgāk!

A kundze mēlēja B. kungu. Pāretam viņi satikas, lai izteiktu viens otram mīlas pilnu atziņas, tikai tas allaz bija jānoorganizē tā, lai par to nenotajustu otras puses – ne A. kungs, ne B. kundze. Šad un tad viņi medza satikties ar B. kunga garazu. Tacu par lielu nelaimi jāteic, ka šādos apstākļos (kad viņas mīl), sievietes kļūst neapdomīgi bezatbildīgas, un pašas nezina, kuru viņu kaprīzi izpildīt vispirms, un kuru – pēc tam. Diemžēl tā gadījās arī ar A. kundzi. Bet stāstums visu pēc kārtas.

B. kungs piedāvāja garstavokļa uzlabošanai tērsai sluktu snābūša. A. kundze teica: „Fuj, cik prasīti! Es gribu sampanietī!”
Ka redzat, sievietes velmes ir vienkārši briesmīgas. Bet, budams īsts vīrietis, B. kungs izpildīja ikvienam savas iemīlotas vēlesanos, un, ieslēdzis dārgumiņu garazu, iecinās vien laida uz tuvejo alkohola tirgotavu, kur – tavu laimi! – pirms Jaungada ka reiz bija „izņemts” sampanietis. Izstāvējis garumgaro rindū. B. kungs iecinās vien laidas atpaukt, bet celam pari pārsiektu melns kukis, iznūkdam B. kunga labo noskaņojumu. Un, ka jau viņš bija mantiģi gaidījis, uz vieniņa apļedzotā celina notika nelabojamais. B. kungs paklupa, sampanietis sāslās un viņš ar pudeles laukšu sagriezta vedēru. Rinki saskrēja zinkarīgo bars, kada nervoza sieviete jau

zvānīja atrajai palīdzībai, un pēc pusstundas jau viņš guleja visparejā narkoze uz operāciju galda, kur zino-sakie lapītajī jau sūva viņam kopa punctū. Pie telefona nelaimīgajam izdevās piekļūt tikai tress dienas rita. Savai laulatajai pusei viņš nodrīksteja zvāni nekada gadījuma, jo tad, no skandāla neizbēgt. Vins telefoneja kadam savam draugam, C. kungam, kam gan nedaudz informācijas bija par B. kunga mīlas dekam, tacu nabaga izoperētais neku skaidri nedrīksteja teikt, jo tuvu stavosa medmasa bija B. kunga sievas draudzene. Vins tikai vareja pateikt:

„Aizej un nīslēdz manu garazi!”

C. kungs, budams slinks pēc dabas, uz garazu aizvilks tikai pievakare. Viegli ir saprast A. kundzes pārdzīvojumus, kura sedēja garaza jau tress dienu bez esanas, dzersanas un... Tapec kad viņa izdzirdēja arpusē grabināties iedomājas, ka tas ir B. kungs, kuru viņu smagi izmulkojis, un pakera sitamo, kas gādījis pie rokas. Konkrētajā gadījumā tā bija lapša. Tikko C. kungs bija atslēdzis durvis un neuzmanīgi iebazis galvu spraugā, tā sānema smagu zveļienu. Zlaukt, – un vins nokrita. A. kundze pa burzmu paguva aizbēgt nemanīta, het ap C. kungu saskrēja zinkarīgo bars, un kada nervoza sieviete jau zvānīja atrajai palīdzībai. Pēc pusstundas viņš jau guleja traumā nodala, kur viņam konstatēja smadzeņu satricinājumu.

Viegli var saprast A. kungu, kuru, veļi izgādījis sievu tress dienas, apzvanījis tuvejas slīmnīcas un morgu, pieteicis viņas pazusanu mīlelīja, izdzirdot grabinānos ap durvim, pakera sitamo, kas gādījis pie rokas. Konkrētajā gadījumā tā bija kartupeļu stampina. Tikko A. kundze atslēdza durvis un neuzmanīgi iebaza galvu spraugā, tā sānema smagu zveļienu. Zlaukt, – un vino nokrita. Saskrēja zinkarīgo bars, un kada nervoza sieviete jau zvānīja atrajai palīdzībai. Pēc pusstundas viņa jau guleja traumā nodala, kur viņai konstatēja smadzeņu satricinājumu.

Tur, slīmnīca, viņi visi trīs satikas, nokartoja nēcērtos parpratumus, un laimīga saskāna dzīvo vel tagad. Galvenis, ka nevienam mīlelīku laulatajai pusei nekas nav zināms.

Sis stāsts ir to veris, lai to ar adatas smaili ierakstītu acu kaklīna par pamācību nakāmajam paaudzem.

Dina Duja

tas tiek nēsts ne ar isto pusi pa priekšu, tur ir uzsaukums no pagājisajiem 23. februāra svētkiem: „Slava Padomju armijai – musu visdrošākajam sargam!” Kada radikāli noskanotā zēka tura plakatu „Par musu un jūsu brīvību!” Musu aizdomīgais pavadiņģis te saskata provokatīvus aicinājumus pirms laika atbrīvoties, un meias pie tas. Izceļas neliela jezka, kurās rezultāta pulis izklist. Tikai pievakare visus sagana kopa. Pedejose arotudu aizdomu pilno sargu radikāles skāvas.

Esam tik sajūsmīnāti, ka kamera nīkojam vel demonstrāciju. Man jakapjēg uz galdā un jaklēdz: „Slava padomju zēkam – musu varonīgajam liktenmasam!” Gnomis ar Sardelēterjānu veido garamejoso kolonnā, solo ap galdū un blāuj urra. Lutijs drums, pamānījies dabu kadais reibinosā „pilūlas”, rīj tās. Peksņīkads sīt man no mugurpuses, un es nogāzos uz grīdas. Lenam piecelos un nobrecošs „Kurs?”, skatīdamies uz Gnomu, kas, ar savam aclelem savukārt blēnzdamis uz spargi slo to turpinoso Sardeli, nedrosi rausta plecus: „Laikam kads ekstremists. Nozuda puli!”

Uz Lutija vēlesanos seko sveiku koncertus. Nu, protams, mes uzstājamies. Kad Gnomis nodzied „Nu, pocelju”, vins sanem pa ausi un ieteikumu līdz 9. maijam apgut beidzot jaunū repertuāru. Sardelēterjans gal par zobendeju no skatūtajā izpelnās parīs „saības”. Koncertu noslēdz gulbisu deja, ko izpilda musu trijotne.

Pirms gulešanas vel videofilmā, – Sardelēterjans stāsta Lutijam kadas erotiskas armēņu tragikomēdijas saturu. Sīzeis aizraujoss, bet formula tā pati tradicionāla. Parastais mīlas trīsturis: vina mīl vīnu, bet viņam ir cits. Šadūs status visvairāk negrīb dzirdēt Gnomis. Kad nonāk līdz atīceigajai vietai, es piespiežu mugurpusi sienai un aizmiegu dzīla miegā.

Ieslodzīto OC – 90 uzklājusā V. Jasmīns

Paziņojumi, sludinājumi, reklāma
Kooperatīvs „Inter” jums palīdzēs radīt PATĪKAMU INTERJERU ar interkomunistiem un intermeitenēm. Cena pēc vienošanās.

Tālsplaušanas sacensību organizētāji pazīno, ka sacensību vieta pārceļta UZ PLESKAVU. Atvainojamies par neprecīzo informāciju!

Kooperatīvs „RocunKaplē” lielos daudzumos iepērk SAPIERU LĀPSTIŅAS mazdārzīnu uzraksānai. Var maksāt skaidrā naudā vai uz pārskaitījuma.

PēSKPē (uz kod, sīt un skrāpē platformas) rīko lekciju ciklu „GUBERNĀS PAŠPĀRVALDE LATVIJAS APSTĀKĻOS”. Ņemta vērā jaunā domāšana.

PRIVĀTDETEKTĪVS AR PRAKSI kopdarbam meklē MILICI AR SUNI. Var strādāt amatū apvienošanas kārtībā.

Sakarū mežģis izsludina Konkursu uz vistuvāko nesazvanīto abonentu. Kaimiņus lūdz nepieteikties.

No privātpersonām un organizācijām uz pārskaitījuma vai skaidrā naudā iepērk SAPUVUŠUS KARTUPEĻUS mitinošanai pie Augstākās Pado-mes. Piedāvājumus adresēt firmai „Soviet Army – intercik”.

Telekss 19-40-19-90.
Latvijas laika advokāts nēmas izdevīgi DALĪT MANTU. Var būt gan partijū, gan privāta.

Pārdod TANKUS uz atvieglotiem noteikumiem tikai republikas pilsoniem. Prasīt atvaļinātajam pulkvedim Lopatinam

Izīrē pusi gultas vietas jaunai vīentūlai studentei.

Pārdod PSKP laikraksta „Vidzeme” iesōtu komplektu par pazeminātu cenu.

Pērk vai maina pret automobili „bobis” visa gada alkoholisko dzērienu talonus jebkurā Vidzemes pilsētā par mērenām cenām. Lielā vairumā piedāvāt Valmierā, Rīgas ielā 14 starprajonu PSKP komiteju laikraksta „Vidzeme” redakcijai.

Pērk visa veida ierīces NLO pētīšanai un fotogrāfēšanai. Piedāvāt Alūksnes komunistu sūnīnai.

Maina vienu vietu uz platformas pret līdzvērtīgu plackartes.

Kas? Kur? Kad? Vispasaules Ufologu biedrības kārtējais kongress notiks Sarkanajā Malēnījā – Alūksnē, 1. aprīlī. Programmā:

1. Par visjaunāko NLO darbība stasta ASV Kalifornijas universitātes goda rektors Džordzs Makinrojs.
2. Tikšanās ar alūksnieti, populāro aculiecinieku Vladimīru, kuram bijusi iespēja aprunāties ar citplanētiešiem.

Tiek izsludināta klausītajū uzņēmšana sekojošos maksas kursos

- Tu un tavš labākais draugs. Kā pareizi barot suni. Teorija.
- Kā cept bez taukiem.
- Kā vārit bez ūdens.
- Kā ēst bez ēdamā.
- Uzbarošanās kursi bez barības pielietošanas.
- Jaunatnes jaunā ekonomiskā politika. (Nesps.) I nodarbība – kā lietderīgi izmantot kabatas naudu.
- Jauno reketieru pulcīns.

Kursus organizē konkursu „Vidzemes bledis – 91” sponsors – Latvijas Jaunatnes progresa savienības Valmieras rajona komiteja.

Iepazīšanās sludinājumi

Vīentūla politike vēlas iepazīties ar māģa rakstura saimniecisku vīrieti, kas viņas prombūtnes laikos varētu uzskopt dzīvokli, sūt, lāpīt, mazgāt, un gludināt, kā arī strādāt darza.

Sieviete ar vidējo izglītību vēlas sastapt sev piemērotu vīrieti ar prasmīgām rokām!

Sieviete (augstākā izglītība) meklē dzīvesbiedru, vēlams vīrieti.

Vīriētis (humanitārā izglītība) meklē dzīvesbiedru, vīriētis lūdz neatsaukties.

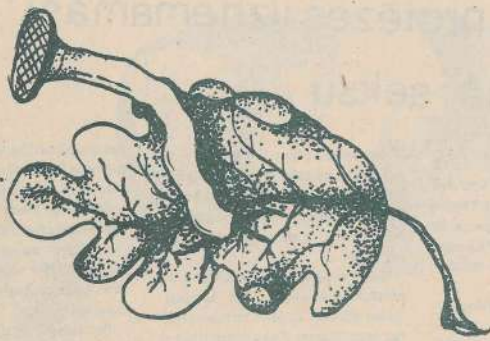
Pulkvedis meklē dzīvesbiedru. Sievietes lūdz neatsaukties.

Mekle Vīriētis (zemākā izglītība) meklē pudeles.

Pērk importa bērna ratiņus vai dārza keru.

Trē Vīriētis labākā tehniskajā stāvoklī vēlas irēt labiekārtotu sievieti ar gulamistabas iekārtu.

SVEIKS, VILIBALD!

Bet nu gan neesmu Tev varen ilgi rakstījis! Pats saproti, visi tie mīļi, demonstrācijas, deklarācijas, manifestācijas, piketi un reketi, beigu beigās barikādes, ugunskurī, sviestmaizes, tējas un kafijas, kafijas... Es uz barikādēm pieņēmos veselus ceturs kilogramus!

Bet ne jau tādēļ Tev rakstu. Atkal gribu padomu.

Tu jau zini, ka es dzīvoju komunālā dzīvoklī ar visām no tā izrietošajām ērtībām. Agrāk es uzskatīju, ka tā ir viena traka lieta, tirā elle, tā sacīt: mūžīgi kāds tev rausta mazmājinās durvis, kaimiņienei vienmēr... pūtrūkst sērķociņi taisni tad, kad atnākuši ciemiņi, kaimiņi kakš nez kādēļ ārkārtīgi iemilējis manas kalasas... Ir jau arī citas neērtības, bet, ja tās salīdzina ar priekšrocībām, tad teikšu atklāti – redzes apvārsni, izglītību un ar to saistītās dziļās zināšanas nekur nevar tik labi apgūt, kā tieši tad, ja ir kopīgas palīdzības ar citiem, citādi domājošiem cilvēkiem.

Ir mūsu kopdzīvoklī viena tāda klusa vietīņa, kurā dažas stundas diennaktī neviens netraucē. Un taisni tur es tagad gūstu visizsmelošākās ziņas un atziņas, iepazīstus visdabzādākā virzienu presi. Protams, ne jau īpaši svaigu, dažkārt ar pārī mēnesu nokavēšanas, gadās, bez laikraksta nosaukuma, datuma, paraksta, virsraksta. Bet es jau esmu tagad imanijies, pēc raksta fragmenta stila protu noteikt, kādas partijas vai grupas izdevuma gabaliņš man ticis rokās. Protams, tas nenāca uzreiz. Sākās ar to, ka gada sākumā patrāpījās kāda īpaši interesanta laikraksta skrandā. Tas bija tikai viens stūrtis.

Atlaušos nocītēt izlasīto fragmentu.

Ja bijusi policijā. Mazliet tālāk pilsētā bija skūnis, pilns ar sieviešu matiem un korpēm. Riebēkij!

Bet reiz atnāk jūrnieki, viņiem līdzī dazi civilie. Sāka raknāties pa mūsu pagalmu. Un norādītā vietā izrakta zeitu.

- Vai banditisms Ventspils pusē bija?

- Ja man vajadzēja kur iet, vienmēr nēmu līdzī karabini un 500 patronas. Tikai tas mani glāba. Reiz, 1946. gadā no Jāniem nākot, visus 3 kilometrus līdz pat stacijai nepārtraukti atšaudījās. Bandīti mudzēt mudzēja..."

Un tā tālāk, nepilnas rindas, gabaliņi no teikumiem. Bet mani drausmīgi ieinteresēja. Ļoti gribējās, pirmkārt, izlasīt visu burlakgabalu, otrkārt, uzzināt, kam ar ko bijusi šī aizraujošā saruna. Gluži vienkārši, nezināju, ka mūsu gadsimtā, kaut vai arī kara gados, bijuši isti supermeni, kas spējuši tādus smagumus iznēsāt... Es tā aptuveni rēķinu, ka 500 patronas svērušas vismaz 25 kilogramus, un kur tad vēl karabīnē! Un pēc rakstā minētās Jānu balles, droši vien, pilnas ceļmalas trīs kilometru garumā mērtājās ar nelietīgo bandītu līķiem. Domāju, ka raksta varonis jau nu nekāds tukšā sāvējis nebija.

Visvairāk mani interesēja, kāds izdevums drīkājās to moderno zinātnisko fantastiku, un kas ir šī gabaļa autors. Pavandījās vēl pa kastīti, kurā bija saplosītas avižu lapas, taču vairs neko interesantu neatradu. Starp neinteresantajiem papīriem uzgāju vienu pavisam nelielu skrandiņu, uz kuras bija datums – 1990. gada 24. novembris. Manā darba vietā pirms pāris dienām visu pagājušā gada krāto izdevumu sējumus sievieti bija apmainījusi pret dažām sapnu grāmatām, tādēļ devos uz bibliotēku. Tur visu vakaru pārkirstīju avižu kompleksus, meklēdams 24. novembra numurus, un beigu beigās atradu isto!

Avīze „Cīna”. Otrā lappuse. Raksts „Izvēle”, 4. daļa. Virsraksts „Slēptākajam pieskaroties”. Ar kara un darba veterānu sarunājies un dzirdēto uz papīra izlīcis laikam jau korespondents A. Priēde.

Un tad mani sāka māt saubas par

aprakstītā notikuma patiesumu, jo atcerējos, ka šis pats A. Priēde uzrakstījis „sarunu” ar tēlnieku

Andreju Jansonu, kurš par publicēto sarunas izklastu vēlāk publiski izteicās ne visai glaimojoši.

Turpat bibliotēkā pārkirstīju „Cīnas” komplektu un iepazīnos vēl ar citiem A. Priēdes gabaliem. Izlasīju arī iepriekšējos „pieskārienus slēptākajam” un patiesām sapratu, ka tik slēpjamas lietas rakstīt un publicēt tomēr nevajadzētu arī visaugstākajā atklātuma spočē. Lūk, vēl viens fragmentiņš no šīs sarunas seriāla (3. daļa „Karstā sirds”): „1935. gadā apprecējos. Sieva man bija skaista septiņpadsmitgadīga meitene. Sievastēvam bija kādi 40 hektāri zemes. Man nekā netrūka. Tā kā ar revolucionārām lietām nodarboties nevarēju, daudz rakstīju, gandrīz burtnīcu par nakti.” Va vellos, nodomāju, cilvēkam tik jauna un skaista sieva, bet viņš pa naktīm drudzaini rakstā burtnīcu burtnīcas. Laikam jau rakstīja kaut ko vērtīgu...

Un tagad par padomu, ko vēlos no Tevis saņemt. Saki, kam man ticēt – „Slēptākajam pieskaroties” vai veselajam saprātam? Ja veselajam saprātam, tad ko vainot? Kara un darba veterānu, kurš, iespējams, piedodamu iemeslu dēļ šo to piepuskojis, šo to aizmirsis un šo to atcerējies tādu, kas nav noticis, vai korespondentu, kurš visu uzņēmis par baltu patiesību, un varbūt šo to smukuma pēc pielīcis no savas puses? Vai varbūt avīzes atbildīgo sekretāru, kurš (vai kura), iespējams, nekad nav stepis patronu kastēs? Vai varbūt pašu redaktoru, kuram laikam nav kārtīgu materiālu, ko likt avīzē? Bet varbūt viss ir kārtībā, tā, kā tam jābūt? Ari „Dadzis” taču aizgājis no Preses nama, bet humors tautai vajadzīgs pat trauksmalnā laikā...

Pašaidām visu labu, nekļepo. Un atrakstī man, ko Tu domā par visu mūsdienu būsānu un nebūsānu.

Tavs Fricis „Cīnas” komplektu ar dziļu interesi šķirstīja arī S. Skarabejs

Baismīgā slepkavība Melnajā silā Sagatavoja sadistu pulciņš „Brālu Grimmu Draugi” (Sizets šausmu filmai)

Kādam vīram bija nomirusi sieva. Nelaimes gadījums. Vīnu parbrauca tramvajs.

Tā kā vīram uz rokām palika divi bērni tnu vecuma, vīns nolēma precēties vēlreiz, un lūdza savas kaimiņienes Afrosinjas roku. Bet tā bija nelietīga un ļauna sieviete. Vīna labāko kumosu paturēja sev, abus tīnus – Ansi un Grietu – sūtīt est uz pilsētas ēdnīcu, kas bija tālu, un bieži vien tīni kļūda apkārt pusbadā. Kad vīni sūdzējās nepilngadīgo lietu inspekcijā, un tā savukārt iestājās par bērnu tiesībām, ļaunā pamāte izlikās, ka piekāpjas, un sāka mājas varēt skābu kapostu zupu. Nereti tajā jau peldejas tarpi. Pamate sāka Ansi un Grietu tad nicināt simts citādos veidos, piemēram, sutīja bez kartīgiem zīemas apaviem uz veikalu. Visbeidzot ļauna pamate sajuta, ka drīz bus mates cerības, un nolēma tīnus no mājas izdzīvot. Vīna teļoja tevam sāpju sagrauztu, nelaimīgu sievieti, sakot: „Dārgais draugs, mums mājas nav ne kripatinas maizes. Nomirsim badā pasi, un bērni arī aizies bojā, bet to pieredzot man būtu parāk smagi. Tad labāk aizved viņus meza, tur vismaz var sameklēt kādu ogu vai seni.”

Protams, vīns ne vārda neteica par to, ko kļušā cerēja. – mežā bija arī pa kādam laicim un vilkam, kas nelaimīgos tīnus varētu izmantot savam pantiķas vajadzībām. Tevs, kā jau visi vīnesi, būdams stulbs un letīcīgs, arī notīcēja ļaunajai melei, un nēmaz necentās aizstāvēt savas teļa tiesības. Vīns celās, lēja dzeltenajā zigulī benzīnu, iesedzināja tīnus, sasolot viņiem disciplīnu. Iestēdēja tevus, visus dzīli mežā biežokni, kur neviens nebija kāju speris, iesedzināja vīnus arā, bet pats veikli ielēca autiņa un priecējās par veiksmīgo soli, aizbēga. Zili dūmi vien nokūpēja. Vai tevs bija ar komunistu partijas biedrs – par to vēsture kluse.

Nabaga tīni palika valcjam mūtem, jo tadu notikumu paversienu nebija gādījis. Vīni bija ļoti izbījusies un nelaimīgi. Tik nelaimīgi, ka sāka raudāt, jo nezināja, ka saja meža vilki sen vairs nedzīvo. Gana izraudzījies, vīni apsedza un sāka domāt, ka tālāk rīkoties šajos ekstremālajos apstākļos. Trīs dienas vīni partika no ogām un sampinjoniem, bet, ka visiem zināms, augosām tīna organismam tas ir daudz par maz. Zālas baravikas vīni neuzdrošinājos est, jo nesen laikraksta „Pavisam Atklāti” bija lasījis par radioaktīvajam bekam. Tadel, kad vīni ieradūdzja mazu baltu putniņu, visādi stūvoja, ka tālki pie ēdienkartes daudzdevosies. Bet putniņi zīgli aiznādas. Tam pakalīdrazoties, tīni gluži nejausi izskreja jauka meža plavīna, kuras vīdi iersūdzāja neparastu nāmīnu. Tā jūms bija no tīra cukura, kas saules gaismā mīrguloja, sienas – no piparkūkam un logi – no visistakas sokolades!

„Nac surp,” sauca brālīs masu, „ed no loga, tas ir ļoti garšigs!”

Tīkīdz tīni nevaldāma apēdītes uzplūda bija jau aprījisī vienu loga slēgi, atskāneja mīlīga balstīna:

„Kņību, kņabu, dujinās,
Kas kņibīnas pie mājinās?”

Un uz lievena iznāca jauka vecina, atspīdusies uz spīekusa. Vīna loti mīleja

bērnus, un tēm par prieku biju uzcelusi sādu mājinu, jo ar pašas mazbērnēm Dievs vecīnu nebija aplaimojis. Vīnu sūpoja galvu un noprasīja: „Kas jus, mīlie bērniņi, uz seņieni atveda? Naciet tikai iekša un palicēiet pie māmīs, jums neviens nekā ļauna nedarīs.” Vīna pēnēma abus pie rokas un leveda mājinā. Te sirmgalve salika uz galda gardus ēdienus: pienu un pankukas ar cukuru, ābolus un riekstus. Pēc tam vīna uzubināja divas skaistas gultīnas. Anstīs ar Grietīnu gāja guļēt un domāja, ka vīni ietīkusī debēs.

Veselu nedēļu vīni dzīvoja svētlaimē, jo laba vecina kopa māju, gatavoja est, tīni izklādejas. Bet, ka zināms, nepateicība ir pasaules alga, un kadūdien brālīs pasauca māsu un izteica savas aizdomas: „Mus te baro, ka uz nokausānu. Man liekas, ka šī vecāir nekās cīs, ka briemģama ragana.”

Tīni sāka vērot vecinas gaitas, un kadūdien, kad tā teica, ka Anstīs esot tīri apkeļ apvelies, abi bija tuvu arpratam un nekavējoties sāka izstrādāt plānu, ka no vīnas atbrīvoties.

Tad veca māmiņa kādu rītu mīcēja mīklu pīragiem, un lūdza Grietu, lai tā pulkojas, vai krāsns ir krietiņi izkuriņnāta; lai var ēpti pīradzinus.

„Es nezinu, ka tas jādara! Skatēs pati!” rupjja slinke nobreacas, un, kad nabaga sirmgalve pūzdama, spīekīti klūdūnot, piegāja pie krāsns, nēspēta skuke vīnu pagrūda, pīcsteidzas brālīs, pa abiem vīni aizīsta krāsns durvis ciet un aizsava vēl bultu priekša. Nehdzēja ne tantīnas vāimanas, ne lūgsanas. Uz aizdomu pamata notīcīstā ragana nu bija pelnīti sodīta. Pa to starpu tīni izsīvēreja nelatīks skāpi un kumodi, pīkūdimi kabatas ar tantīnas mūža ietaupījumiem – zeltu, perleņ un dārgakmeņiem, ko atrada sabortus vairākas lades. Aiz skūrsiena vīni atrada arī dažas kraļkāsces gramatīnas uz uzradītas, neaizmīrsa pakert ar nelīcīto vēlu un puscūci, ko vecina bija sagatavojusi Ziemassvētkiem. Kad abi bija veiksmīgi beiguši šo maroderīsmā akciju un atmetīsi ideju apstiecepto ragānu. Anstīs teica: „Bet nu gan steigīmies projām no Melna silā.”

Un vīni steidzas, cik ātri varedāmi, un spēks tikai uz priekšu. Beidzot mezs kļuva pazīstams, kamer vīni iznāca pie kādas plavīnas.

Vai tā nebija vīnu teva privātmājiņa? Turpat staveja arī jaunais kafijkrāsns moskvīcs, kuru tevs bija nopīrcis, ietaupīdams uz tīnu prombūtnes reķīna. Nu abi bija atkal mājas. Skāli saukdami: „Tet, tet!” – vīni metās istabā un krija tevām ap kaklu. Pamate pa burzmu tūredzīgi bija paspejis nomirt. Grieta izkūrtāja savu priekšautu, perles un dārgakmeņi izbīra pa visu grīdu. Ari Anstīs iztūksēja savas kesas. Rupem bija galis. Vīni nodzīvoja bagātu un ļaunmu mūžu, un tieša par vīniem netīka spīesta.

Mūsu pasacina beidzas, pelīte pagrūde steidzas; kas vīnu nokērs un noštīs, vares izsūdināt sev lieku, lielu cepuri.

Iz bērna mutes Divas trimvajā noklausītas sarunas

No rīta kāds varenī sagurīs tevs brauc tramvaja, turedams kļēpi pušēli, kurs mūndri pasāidņojas. Tevs bernam aizradā pirmo reizi, otro reizi, lūdz beidzot neiztur un rauj aiz auss. Apķerģāms berns apvānīs sauc: – Tevs, ja tu vēlreiz iznāi kaustīs, es pateikšu mammai, ka tu vakar curāji izlotē!

Agrs rīts. Sorciz tramvaja sez cits ietīs, turedams kļēpi citu pušēli. Blakus vīnīm apstājas bārdains tevocis. Sūkāis brīdī uzmanīgi vīnu vēro, un tad kālī puzīno tevām: – Papiņ, paskaules! Tam okūlīm tadā pati bārdu, ka musu manīteci ap...!

Jānis Aizsaulietis

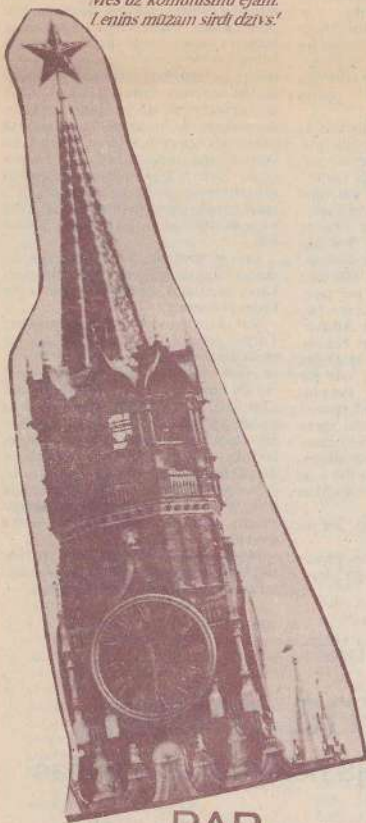
ATGĀDINĀJUMS

Partija mums tēva vietā.
Un, kaut arī mātes nav.
Tiešām, ka mūsu mūžos
Padomjemei jāpastāv!

Bet nekā - jau viņa logas.
Nopuvīs tas stiprais balsts -
Nav ne sampūna, ne ziepjū:
Brukt sāk mūsu Sapnu valsts!

Skolās mācītāis vairs neder.
Tācu tas jau nav nekā:
Iesim partijnieku kursus,
Tur būs jaunais pasākāis!

Komjauniešu talkās skriesim
Tā kā kādreiz - sapnis spūs -
Mēs uz komunistu ejam,
Ienīs mūžam sirdi dzīvs!

PAR
IZDEVUMU
sēdēs
Jānis Aizsaulietis

VISS

KĀPĒC GORBIJS KASĪJĀS?

Gorbijš kasijas. Nu jau otro gadu. Galvaspilsētas ārsti meklēja un meklēja vainu, taču neka. Atlika tikai minēt - kur un kā tas varēja gadīties.
Paši notikusi galā, izsauca uz konsultāciju labākos ārzemju daktērus. Izmēģinājusi visādas testus, tie sprieda: Ar ko Lenins slimoja -

nav.
Ar ko Stalins - arī.
Un Brežņeva vaina jau nu pavisam ne!

Nu uzacināja lopu daktēri Ivanu no kolhoza „Pervomaiskij”. Atnāca Ivans, patausēja pulsu un teica:
- Vai die, biedri! Tas taču ir tik vienkārši. Kasināns ir uz nervu pamata: no Baltijas valstīm, no Armenijas un Azerbaidžānas, no Gruzijas un Jelcīna.

JAUNAS BRIESMAS!

Borjam, nu - Jelcīnam, atkal uzbrukusi! Ne, šoreiz ne uz ielas un tiltu, bet tieši Politbirojā. Ar saucieniem „bei nedobitovoi!” konrevolucionārus atmaskojšie spēki Politbirojā veikusi sociālisma fasādes rekonstrukciju.

Cietuso nav. Materiālie zaudējumi minimāli - trīs salauzti Vinces kresli un Sarkanajā laukumā pa logu izsviests Lietuvas razotais parnesajamais krasu televizors „Sijelis”, kā arī dažas nenosakāmas markas degvīna pudeles.

Tas veltreiz, kā teikts valdības paziņojumā, parāda sociālisma sistēmas priekrocības un morālo izturēību.

NEPATIESA ZIŅĀ!

Alūksnes pilsēta izplatījusi ziņu, ka kāda saulainā diena trīs nezināmas personas stumtas uz rajona PSKP platformistu mītni bērnu ratīnus ar uzrakstu „PSKP”, pie tam vēl it kā skali dziedājuši mūsu tagadējam sekretāram Henriham Ratīnam veltu dziesmu:
„Ripo, ratīn, ripo, vecais draugs, -
Darbs gan reizem grūts, bet tomēr jauki!”

„Ārprata Murgu” redkoleģija, arī kopīgi pasmejušies, tomēr ir spiesta pazinot, ka šis fakts neatbilst patiesībai, bet ir izdomājums.

1. Istenība bērnu ratīnu nemaz nebijis, bet it kā visiem zināma s... vedama kerra.
2. Dziedatāji patiesība bijusi tikai divi, tresis - piekomandēts.
3. Dziesma izpausta ziņu nav patiesība. Ratīna kungam šis darbs nemaz nav grūts, it sevišķi par tik pieklājīgu dāgu!

LEDUS LAIKMETS ATGRIEŽAS

LETA. Speciāli „Ārprata Murgiem”. Lietuvas gaisa, tāpat kā pirms daudziem miljoniem gadu, atkal parādījās leduslaikmeta pazīmes.

Tā agrāk šajā teritorijā varējusi atrast ledu iesalusus mamutus, turpretī tagad lietuvieši atradusi iesaldētu Neatkarības deklarāciju. Lai glabātu situāciju, steigšus uz Lietuvu no PSRS tiek piegādāta jelnāta un dabas gāze. Nu ko, ceresim, ka abas puses spēs radīt zināmu atkāsmi visa republikas teritorijā.

PIEPRASA ATGRIEŽT IPĀŠUMU

Kontrolējot starpnacionālos konfliktus Vidusāzijā un citos reģionos. Vosa kungs nebūt nav aizmirsis arī savu dzimteni.

Padzirdējis par visa veida ipasuma iespējamo atgriešanu saimniekiem, Augusts republikas valdībai iesniedzis lūgumrakstu, kuru daļēji citejam:

„Lūdzu man atdot 80-tajos gados nelikumīgi nacionalizēto medību pili Talsu rajona, kā arī vel deviņus tur manīs nenosautos fazānus, kurus pēc man piegādātajam zinām, noēdusi latviešu nacionalisti.”

Nu ko - Latvijas valdības pārstāvji jau sakusi rīkoties. Pie LR Augstākās Padomes izveidota speciāla komisija, kuras valdība līdz ipasuma atgriešanas laikam tiks audzēti fazāni.

TĀ ESOT NOTICIS

- Kommunizm! Mēs dzīvojam komunizma... - precīgi kļiedza partkoma instruktors, kurš pagājušosiem saņēma krievu algas pielikumu, jaunu trīsstāvu dzīvokli ar dienesta telefonu, bet pavarari vīglo automašīnu un tagad - spēccāgādes talonu.

- Kāds stulbenis! Ak tu, tavu māti! - rūkdams no sava kabineta izlida ideoloģiskais sekretārs. - ko tu te blausies kā ar mietu sist? Nav ko izpāust valsts noslēpumus!!!

Saruna pēc lasītāju lūguma

Zobu protēzes (izņemamās) neietekmē seksu

„Zirgābolu” redkoleģijai jau vairākus mēnešus turpina pienākt vēstules gan no kompartijas, gan Lielā Tēvijas kara veterāniem, kurš tie prasa un lūdz pastāstīt, kādi tad īsti ir izņemamo zobu protēžu lietošanas noteikumi.

Lūk dažas rindas no vēstulem: „Cienījamie „Zirgāboli!” Raksta Jums bijušais Alūksnes izpilddarbinieks, tad pensionārs un nu jau atkal partijas rajona komitejas ideoloģiskais sekretārs Riteņnīts.

Jau labu laiku ar interesi lasu lapus un esmu ievērojis, ka daudz uzmanības veltiet arī cilvēku veselības aizsardzībai. Tas ir labi, jo manuprāt, tūlīt pēc komunistiskās ideoloģijas tas ir otrs svarīgākais punkts mūsu kopejai izdzīvotānai.

Taču tagad par lietu. Tā kā bieži iznāk tikties arī cilvēkiem, pārrunāt un izskaidrot mūsu LR valdības anti-konstitucionālos soļus, tad nepilna gada laikā esmu nolietojis aptuveni sešas vai septiņas izņemamās zobu protēzes. Un tas arī saprotams: kā nekā taču viss darbs caur muti!

Zinu, ka līdzīgas problēmas ir arī Jevgeņijai Gusakovai un citiem.

Ko mums darīt?”

Nebūtu arī mēs cilvēki - teiktu: taisiet tik atkal jaunās! Taču tā nu gan mēs nedarīsim, jo, kā zināms, arī zobu protezēšanai iecenojumi palielinājušies, taču personālās pensijas un kompartijas darbinieku algas palikušas iepriekšējās.

Tādēļ - „Zirgābolu” redaktora biedra Kārļa Vējkāpija mīļākās oficiālā vīra brājadēļa. Petera Laiviņa saruna ar seksapatologu Agapovu: - Sakiet, dakter, ko jūs teiktu un ko vispār zināt par izņemamajām zobu protēzēm?

- Redziet, kā pirmo jau es tūlīt gribētu pateikt, ka zobu protēžu nolietojamības pakāpe nebūt nevarētu būt ceļonis veterānu dzimnespejai. Acmredzot, te vaina jāmeklē kaut kur citur. . .

Taču visumā es pieļauju, ka zobu protēzes pašā sākumā var kairināt mutes dobuma gļotādu un izsaukt dažas nepatīkamas blakus parādības - nelabu dožu, siekalošanās, izrunas traucējumus, garšas sajūtas pašmērāšanās, vai pat pilnīgu zudumu. Saņemamā lieta, ka šādos gadījumos veterāniem un pašreizējiem komkomiteju darbiniekiem vajadzētu atturēties no dzimumkontaktiem, kā arī lašu un ikru maižem, nēģiem, zūtiem, jūras cūciņām, tpu-bullītiem un citiem gardumiem.

Tāpat jaunu protēžu ielikšanas sākumā parasti ir apgrūtināta nokošana un barības košļāšana. Taču satraukumam nav pamata. Visas nelabības sajūtas dažu stundu vai dienu laikā noteikti pāries, arī paši veterāni pie visa tā pieradīs. Un tad jau atkal var ķerties pie ierastajām lietām. . .

- Cik man zināms, tad izņemamo zobu protēžu lietošanai pat pastāv savi noteikumi?

- O, jā. Taču tieciet man - tiem nav nekāda sakara ar seksuālajām aktivitātēm.

- Skaidrs. Bet varbūt tomēr pa punktiem nosauciet svarīgākos no tiem. . .

- Nu, tad tie ir sekojoši:

Pirmkārt, protēzes jālieto gan fonētiski pareizai dikcijai, tās jāvalkā sarunājoties.

- Nu gan nesapratu. Paskaidrojiet, lūdzu sīkāk!

- Tās, protams, nenczfmē, ka protēzes ir edamas, bet viņas var jūtami atvieglot ēšanas labumu sakošļāšanu. Bet, lai taupītu pašas protēzes

der atgādāt, ka tās valkātājiem ir nepieciešamas tikai sarunājoties un smeļoties. Pārējo laiku tās, taupības nolūkos, var nēsāt kabatā. Protams, ietītas kabatlakatiņā

Otkārt - pa nakti protēzes jālieto novārtīta atdzēsētā ūdenī vai jānoslauka un jāglabā sausa slegta trauciņā.

- Bet vairāki partijas veterāni ieteikuši nesaprātīgi: ko darīt tad, ja kompartiju pasludinās ārpus likuma un mīļtīpus naktsies noturēt nakts. Kā rīkoties tad?

- Bez šaubām, zobi jāliek atpakaļ mute, citādi oratoriem var piemesties dažādas klimas, tai skaitā no uzturākuma arī caureja!

Tad vel. Protēzes ir arī jākopj. Divas reizes dienā tās jāmazgā ar speciālu suku vai asu zobu birstīti. Mazgāšanai ieteicams lietot zobu pastu vai ziepes.

- Te atkal ir neskaidrtība. Vai mazgāšanai der arī angļu ražotās līķu mazgājamās ziepes?

- Jā! Ar tām taču var mazgāt (vismaz klātpieliktājam pamācība tā rakstīta) visu, kas ir nedzīvs.

Tie tad arī būtu galvenie punkti protēžu lietošanai. Velu sekmes, tos pielietojot.

- Paldies par sarunu.

ŠALIKTS MELKĀ
SPIESTS VALMIERAS
TIPOGRĀFIJĀ „LIESMA”
MESTS 7000 KPS.
PAS. 642